

Jurisprudentie

AANSPRAKELIJKHEIDSRECHT

Rb. Amsterdam 24 augustus 2018

ECLI:NL:RBAMS:2018:6180 (Eiser/Sport Medisch Centrum Amsterdam (hierna: SMCA), gedaagde 2 en gedaagde 3 (gezamenlijk: gedaagden))

Inleiding

Op 19 juni 2013 is de zoon van eiser (hierna: de zoon), destijds 8 jaar oud, voorafgaand aan zijn voetbaltraining op een kunstgrasveld aan het voetballen. Op dit veld stond een verplaatsbaar en inklapbaar ijzeren voetbaldoel (hierna: het doel) dat eigendom was van SMCA. SMCA gebruikte dit voor oefeningen met haar patiënten. Het doel werd op dat moment niet gebruikt. Het doel was niet verankerd in het veld, de horizontale balken waren niet verzwaard en het doel was niet ingeklapt en/of aan de omheining bevestigd. Terwijl de zoon op het veld aan het spelen was met de bal, is het doel op zijn hoofd terechtgekomen. De zoon heeft daardoor een hoofdwond opgelopen. Eiser, die vlakbij was, heeft de zoon aangehouden met een (gedeeltelijk) ingeklapt doel om hem heen. Een medewerker van SMCA heeft eerste hulp verleend. Eiser heeft de zoon vervolgens naar het ziekenhuis gebracht, waar de wond is gehecht. Niemand heeft de val van het doel op het hoofd van de zoon zien gebeuren. De zoon heeft een litteken aan de linkerkant van zijn hoofd en voelt zich vaak duizelig. Hij heeft verschillende keren de huisarts bezocht en is verwezen naar een neuroloog, die hem ook heeft behandeld. Volgens de verklaring van de behandelend gz-psycholoog horen de symptomen van de zoon bij een posttraumatische stressstoornis (PTSS).

Eiser vordert als wettelijk vertegenwoordiger van de zoon bij de rechtbank Amsterdam dat SMCA hoofdelijk en gedaagde 2 en gedaagde 3 (beide maten van SMCA) voor gelijke delen aansprakelijk zijn en veroordeeld moeten worden tot betaling van een schadevergoeding van € 23 350, te vermeerderen met de wettelijke rente. Eiser legt aan de vordering ten grondslag dat SMCA jegens hem en de zoon onrechtmatig heeft gehandeld door het doel op het veld te laten staan zoals zij heeft gedaan, zonder dit te zekeren, in te klappen en op te bergen, of op andere wijze te voorkomen dat het zou kunnen vallen. Gedaagden 2 en 3 stellen dat zij weliswaar als maten van

SMCA zouden kunnen worden aangesproken tot betaling van schadevergoeding als het vermogen van de maatschap van SMCA daartoe ontoereikend zou zijn, maar dat hen geen onrechtmatig handelen wordt verweten zodat zij niet op die grond aansprakelijk kunnen zijn. Gedaagden stellen voorts dat het onbeheerd laten staan van het doel op zichzelf niet onrechtmatig is. Enig oorzakelijk verband tussen dat feit en de val van het doel op het hoofd van zoon, is niet gesteld noch gebleken. Het doel was niet gebrekkig. Ook zonder verzwarende verankering valt een dergelijk doel niet zomaar om, aldus gedaagden.

Beoordeling

Volgens de kantonrechter stellen gedaagde 2 en gedaagde 3 terecht dat hen geen verwijt wordt gemaakt, zodat een verklaring voor recht dat zij uit dien hoofde aansprakelijk zijn, hen niet kan betreffen. De aansprakelijkheid is geen hoofdelijke, nu een medeschuldenaar ontbreekt. Op de zitting heeft eiser, in afwijking van hetgeen hij bij dagvaarding had gesteld, verklaard dat hij van de zoon heeft begrepen dat laatstgenoemde misschien met zijn schouder tegen de achterkant van de doelpaal heeft geduwd, waardoor het doel is gevallen. De kantonrechter veronderstelt dat dit de oorzaak is van het incident.

De vraag of SMCA, die het doel onbeheerd heeft achtergelaten, aansprakelijk is voor de schade die door de val van het doel is ontstaan, dient te worden beantwoord aan de hand van alle omstandigheden van het geval, waaronder de hoegrootte van de kans dat hierbij schade zou ontstaan, de mogelijke ernst en omvang van die schade en de bezwaarlijkheid van het nemen van veiligheidsmaatregelen ter voorkoming daarvan.

De kantonrechter oordeelt ten aanzien van de vraag of SMCA aansprakelijk kan worden gehouden als volgt. SMCA wist dat het doel geplaatst was op een voetbalveld waar naar zij wist met regelmaat voetbaltrainingen worden gegeven. Ook wist of had SMCA kunnen weten dat het gebruikelijk is dat pupillen, voorafgaand aan trainingen, (in)spelen zonder daarvoor aan iemand toestemming te vragen, en dan gebruikmaken van de doelen die zich toevallig op dat veld bevinden. Daarbij komt, zoals iedereen die wel eens training heeft gegeven aan pupillen weet en ook SMCA zich had moeten realiseren, dat het

onbegeleid voetbalspel van deze pupillen gepaard gaat met stoeien, duwen, trekken en hangen, waarbij zelden de oplettendheid in acht wordt genomen die van oudere spelers wel kan worden verwacht. De kans dat het onbeheerd achterlaten van het doel, ook al was dit op zich niet gebrekkig en was het volledig uitgekapt, zou leiden tot schade wanneer het doel zou omvallen door het ongecoördineerde spel van kinderen, beoordeelt de kantonrechter daarom als aanzienlijk. Dat de schade ernstig is, acht de kantonrechter als vanzelfsprekend gelet op de hardheid van het ijzer in relatie tot de zachtheid van de kinderhuid en -schedel. Tot slot komt het nemen van veiligheidsmaatregelen de kantonrechter niet bezwaarlijk voor. Deze veiligheidsmaatregelen hadden simpelweg kunnen bestaan uit het uitklappen van het doel en het bevestigen daarvan door een ketting met hangslot aan de omheining, zoals na afloop van trainingen gebruikelijk is.

Mogelijke eigen schuld van de zoon, voortvloeiend uit het feit dat hij tegen het doel heeft geduwd, leidt niet tot vermindering van de vergoedingsplicht van SMCA vanwege de leeftijd en de geringe ernst van de fout van de zoon tegenover de professionaliteit van SMCA en daarmee gepaard gaande verantwoordelijkheid om ongevallen te voorkomen.

Beslissing

De kantonrechter verklaart voor recht dat SMCA aansprakelijk is voor de door eiser (als wettelijk vertegenwoordiger van de zoon) geleden schade als gevolg van de val van het doel op het hoofd van de zoon.

ARBEIDSRECHT

College van Arbiters KNVB 20 december 2018

Arbitraal vonnis nr. 1493/8 (ex-)spelers van FC Twente (de Spelers¹)/FC Twente '65 B.V. (FC Twente))

Inleiding

In januari 2018 is door alle Nederlandse betaaldvoetbalorganisaties (hierna: bvo's) met de belastingdienst een vaststellingsovereenkomst (hierna: vso) gesloten. Daarin is vastgelegd dat in de verhouding tussen de belastingdienst en bvo's, bvo's gehouden zijn om over een in de vso vastgelegd deel van de vergoeding die bvo's aan de intermediairs van spelers betalen, loonheffing aan de belastingdienst dienen af te dragen. De vso bevat een rekenkundig deel waarin is bepaald welk deel van de door de bvo aan de intermediair betaalde vergoeding als belastbaar deel wordt beschouwd. FC Twente heeft de intermediairs van de Spelers in het seizoen 2017/2018 de vergoedingen betaald die volgen uit de door FC Twente met de bedoelde intermediairs afgesloten intermediairsovereenkomsten. Uit de door FC Twente aan ieder van de Spelers verstrekte loonstrook van juni 2018

volgt dat door FC Twente bij ieder van de Spelers een bedrag is ingehouden ten titel van 'inhoudingen vergoeding intermediair'.

Partijen twisten over de vraag of FC Twente gerechtigd is, de door haar op grond van de vaststellingsovereenkomst af te dragen loonbelasting over de betaling van FC Twente aan een intermediair van de Spelers, met het loon van de Spelers te verrekenen. De Spelers verzoeken de Arbitragecommissie van de KNVB (hierna: de Arbitragecommissie) FC Twente te veroordelen de loonstrook over juni 2018 van ieder van de Spelers te corrigeren en aan ieder van de Spelers een bedrag na te betalen, te vermeerderen met de wettelijke rente en wettelijke verhoging. FC Twente verzoekt primair de vordering van de Spelers af te wijzen en de Spelers te veroordelen in de kosten van de procedure en subsidiair de eis van de Spelers met betrekking tot de wettelijke rente en verhoging te matigen, eveneens met veroordeling van de Spelers in de kosten van de procedure.

Beoordeling

Voor de Arbitragecommissie is voldoende komen vast te staan dat partijen bij het aangaan van de verschillende arbeidsovereenkomsten geen rekening hebben gehouden met een eventuele loonheffing(plicht) over de door FC Twente aan de intermediairs van de verschillende Spelers te betalen intermediairsvergoeding.

De Arbitragecommissie stelt vast dat de vraag hoe in een schriftelijk contract de verhouding van partijen is geregeld, en of dit contract een leemte laat die moet worden aangevuld, naar vaste rechtspraak niet alleen kan worden beantwoord op grond van een zuiver taalkundige uitleg, maar ook door middel van de zin die partijen in de gegeven omstandigheden over en weer redelijkerwijs aan de contractbepalingen mochten toekennen en aan hetgeen zij met het oog daarop redelijkerwijs van elkaar mochten verwachten.² Hierbij acht de Arbitragecommissie de volgende omstandigheden van belang.

In de afgelopen jaren werd de hoogte van de intermediairsvergoeding uitonderhandeld tussen de intermediair en de club en werden bedoelde intermediairskosten integraal door de club vergoed. Die vergoeding had geen invloed op de uiteindelijke (netto)beloning die de speler ontving. Daarnaast zijn de Spelers, noch hun intermediairs, noch de spelersvakbonden betrokken geweest bij de totstandkoming van de vso die in januari 2018 tussen de bvo's en de belastingdienst tot stand is gekomen. Ook hebben zij geen invloed gehad op de berekeningswijze en grondslag die in de vso voor de loonheffing is vastgelegd. FC Twente is op grond van die vso niet verplicht de door haar af te dragen loonheffing bij de speler in rekening te brengen door bedoelde loonheffing met het loon van de speler te verrekenen. Het stond FC Twente vrij deze heffing voor haar eigen rekening te nemen.

1. Richard Jensen, Frederik Jensen, Nick Hengelman, Jari Oosterwijk, Jorn Brondeel, Jeroen van der Lely, Jelle van der Heyden en Peet Bijen.

2. HR 13 maart 1981, NJ 1981/635.

Uit de tussen FC Twente en de Spelers gesloten arbeids-overeenkomsten en ook uit de door FC Twente met de intermediairs gesloten intermediairsovereenkomsten volgt naar het oordeel van de Arbitragecommissie dat de Spelers, FC Twente en betrokken intermediairs er voor de duur van de gesloten overeenkomsten van uitgingen dat FC Twente de vergoeding die in het kader van de intermediairsovereenkomsten de intermediairs toekwamen, integraal zou dragen. Door met de belastingdienst overeen te komen dat een deel van de aan de intermediair te betalen vergoeding en de daarover verschuldigde loonbelasting met het loon van de Spelers te verrekenen, heeft FC Twente derhalve een situatie doen ontstaan waarop de Spelers niet behoefden te rekenen en niet overeenstemde met de bedoeling van partijen bij het sluiten van de arbeidsovereenkomsten.

Uit alle arbeidsovereenkomsten met de Spelers volgt dat, indien gedurende de looptijd van het van de arbeidsovereenkomst sprake zou zijn van een relevante fiscale wijziging, partijen daarover zouden overleggen. Ook uit het goed werkgeverschap volgt dat van FC Twente een dergelijk overleg mocht worden verlangd. Daarbij acht de Arbitragecommissie van belang dat in de arbeidsovereenkomst gedetailleerde afspraken zijn gemaakt over kleine fiscale posten, vergoedingen en verstrekkingen, waardoor FC Twente op grond van de arbeidsovereenkomst ook fiscale wijzigingen van kleine posten met de Spelers diende te bespreken. FC Twente heeft echter niets met de Spelers gecommuniceerd en heeft de Spelers pas in juni geconfronteerd met een verhoudingsgewijs aanzienlijke inhouding op het loon.

Op grond van de arbeidsovereenkomsten en het goed werkgeverschap oordeelt de Arbitragecommissie als volgt. De Spelers mochten erop vertrouwen dat, nu FC Twente met hen niet het overleg had gezocht, de betaling van de intermediairsvergoeding en de loonheffing voor hen geen financiële gevolgen zou hebben en dat ook FC Twente een ongewijzigde voortzetting beoogde van de door haar met de Spelers en intermediairs gesloten overeenkomsten en de daarin vastgelegde bedoeling.

Dat FC Twente stelt dat de Spelers de ingehouden loonheffing terug zouden kunnen krijgen en ter zake een juridische procedure tegen de belastingdienst zouden kunnen voeren, maakt dit niet anders, al was het maar omdat FC Twente dat zelf ook zou kunnen doen. De stelling van FC Twente dat de Spelers op de hoogte konden zijn van de onderhandeling die met de belastingdienst werden gevoerd over de heffing van loonbelasting over een deel van de intermediairsvergoeding leidt niet tot een ander oordeel, omdat dit niet afdoet aan de bedoeling die partijen hadden bij het sluiten van de arbeidsovereenkomsten.

Beslissing

De Arbitragecommissie oordeelt dat de inhoudingen door FC Twente op de salarissen van de Spelers in juni 2018

ten onrechte hebben plaatsgevonden. De Arbitragecommissie veroordeelt FC Twente om de Spelers de ten onrechte ingehouden salarissen te betalen, alsmede de wettelijke verhoging, wettelijke rente en de kosten van de procedure.

BELASTINGRECHT

Hof Arnhem-Leeuwarden 24 april 2019

ECLI:NL:GHARL:2019:3541 (Belanghebbende/Inspecteur van de Belastingdienst (hierna: de Inspecteur))

Inleiding

Belanghebbende drijft een onderneming, waarvan de activiteiten zien op het verrichten van werkzaamheden in het kader van volleybal. Deze werkzaamheden leiden ertoe dat regelmatig arbeidsovereenkomsten worden gesloten tussen volleybalspeelsters (hierna: de speelsters) en buitenlandse volleybalclubs (hierna: de clubs). Aan het sluiten van een arbeidsovereenkomst gaat bijna altijd een verzoek van een club om een speelster met een bepaalde spelpositie vooraf. Na het sluiten van de arbeidsovereenkomst factureert belanghebbende aan de desbetreffende clubs een bedrag van 10% van het nettosalaris van de speelster onder de naam 'management fee'. De clubs betalen de facturen. In de arbeidsovereenkomsten tussen de speelster en de clubs wordt een management fee voor belanghebbende opgenomen.

In 2014 heeft de inspecteur bij belanghebbende een boekenonderzoek ingesteld, waarbij onder meer de aanvaardbaarheid van de aangiften omzetbelasting is onderzocht. Over het jaar 2009 is vervolgens € 9451 aan omzetbelasting nageheven (hierna: de naheffingsaanslag OB 2009), alsmede € 7015 over de periode 1 januari 2011 tot en met 31 augustus 2011 (hierna: de naheffingsaanslag OB 2011).

Bij bezwaar en beroep bij respectievelijk de inspecteur en de rechtbank Gelderland is de naheffingsaanslag OB 2009 gegrond verklaard, maar verminderd tot € 8658. De naheffingsaanslag OB 2011 is in de procedure bij de inspectie gehandhaafd. Het beroep op die uitspraak heeft de rechtbank ongegrond verklaard. Tegen de uitspraken van de rechtbank heeft belanghebbende hoger beroep ingesteld.

In geschil is of belanghebbende Nederlandse omzetbelasting is verschuldigd over de door belanghebbende ontvangen vergoedingen voor zijn diensten waarvoor de naheffingsaanslagen zijn opgelegd. Hierbij is in het bijzonder in geschil de kwalificatie van de door belanghebbende verrichte werkzaamheden en de vraag wie de afnemers van de prestaties zijn: de clubs of de speelsters. Voorts is de ontvankelijkheid van het hoger beroep betreffende de naheffingsaanslag OB 2011 in geschil.

De inspecteur stelt zich op het standpunt dat de door de belanghebbende verleende diensten moeten worden aangemerkt als belangenbehartiging ten behoeve van de

spelsters, waarbij de spelsters de afnemers van de diensten zijn. De belanghebbende begeleidt de spelsters bij hun volleybalcarrière. Voor deze diensten wordt de plaats van dienst bepaald door artikel 6 lid 1 Wet OB en is de plaats van dienst de plaats waar belanghebbende als ondernemer is gevestigd. In dat geval is de plaats van dienst gelegen in Nederland, zodat over de ontvangen vergoedingen Nederlandse omzetbelasting verschuldigd is.

Belanghebbende stelt echter dat de verleende diensten kwalificeren als arbeidsbemiddeling, waarbij de clubs als opdrachtgevers en afnemers van de prestaties moeten worden aangemerkt. De plaats van dienst is niet in Nederland gelegen, zodat geen Nederlandse omzetbelasting is verschuldigd. Belanghebbende voert hierbij aan dat hij op verzoek van clubs zoekt naar potentiële spelsters, waarvoor hij van de clubs bij het tot stand komen van een arbeidsovereenkomst een vergoeding ontvangt. Wanneer het komt tot het voorstellen van een spelster aan de club, dan mag een spelster vanaf dat moment alleen nog via belanghebbende met de zoekende club zakendoen voor dat specifieke verzoek. Deze exclusiviteit heeft als doel om te voorkomen dat verschillende bemiddelaars dezelfde spelster aan een club voorstellen. Bij verlenging van de arbeidsovereenkomst of bij het aangaan van een nieuwe arbeidsovereenkomst met een andere club zijn de spelsters vrij belanghebbende al dan niet in te schakelen. Belanghebbende motiveert vervolgens dat tijdens de contracthandelingen altijd een aantal standaardzaken worden doorgenomen: salaris, huisvesting, auto, verzekering en vliegtickets. Bij de uitvoering van de overeengekomen zaken heeft hij geen bemoeienis. Tot slot geeft belanghebbende aan dat spelsters ook door een andere bemiddelaar kunnen worden benaderd.

Beoordeling

Het hof is van oordeel dat de in geschil zijnde prestaties te duiden zijn als bemiddeling door belanghebbende bij het tot stand komen van een arbeidsovereenkomst tussen een spelster en een club, waarbij belanghebbende op naam en voor rekening van een ander handelt. Het hof oordeelt dat het verdienmodel van belanghebbende is gebaseerd op het tot stand komen van een arbeidsovereenkomst tussen een spelster en een club. Alleen dan krijgt belanghebbende betaald. Aan de totstandkoming van een arbeidsovereenkomst gaat bijna altijd eerst een verzoek van een club vooraf, waarbij de clubs gelijktijdig zowel belanghebbende als andere sportmakelaars benaderen. Belanghebbende zoekt vervolgens een spelster en doet de club en de spelster een voorstel. Daarna is belanghebbende betrokken bij contracthandelingen waarbij standaardonderwerpen aan de orde komen. Het hof merkt hierbij op dat belanghebbende een enkele keer betrokken is geweest bij het oplossen van problemen met de arbeidsovereenkomst, maar oordeelt dat deze bijkomstige prestatie, waarvoor overigens geen afzonderlijke vergoeding is ontvangen, van ondergeschikt belang is en opgaat in de hoofdpres-

tatie. Van meer aanvullende diensten is niets gebleken. Wat betreft de exclusiviteit in de verschillende arbeidsovereenkomsten, volgt het hof de verklaring van belanghebbende. Volgens het hof komt het geloofwaardig over dat die exclusiviteit slechts inhoudt dat een spelster, vanaf het moment van aandragen door belanghebbende van de spelster aan de club, voor het tot stand komen van die specifieke arbeidsovereenkomst exclusief aan belanghebbende is verbonden, maar dat die spelster voor elke nieuwe overeenkomst vrij is om belanghebbende of een andere bemiddelaar in te schakelen. Dat belanghebbende talentvolle jonge spelsters volgt in hun carrière en hen daarbij desgevraagd ook adviseert moet volgens het hof worden gezien als een noodzakelijke voorbereiding voor later.

Op grond van artikel 6a lid 3 onderdeel c Wet OB is de plaats van deze dienst de plaats waar de onderliggende prestaties overeenkomstig de Wet OB worden verricht. Deze regeling geldt ook als sprake is van bemiddeling tussen partijen waarvan een of meer niet als ondernemer optreden. Voor de plaatsbepaling zal het hof daarom aansluiting zoeken bij de plaats waar de arbeid op grond van de arbeidsovereenkomst wordt verricht. De diensten zijn derhalve niet in Nederland verricht. De vraag wie de afnemer van de diensten is, is voor de plaatsbepaling van de onderhavige bemiddelingsdiensten niet relevant en behoeft geen beantwoording.

Ten aanzien van het hoger beroep met betrekking tot de naheffingsaanslag OB 2011, verklaart het hof het hoger beroep niet-ontvankelijk. De termijnen voor het indienen van hoger beroep zijn namelijk overschreden. Het moment van indienen van hoger beroep per post, voor zover van belang voor de termijn, vindt plaats op het moment waarop een poststuk in de brievenbus wordt gedeponeerd dan wel op het moment waarop het op een postvestiging wordt aangeboden. Als bewijsrechtelijk uitgangspunt geldt daarbij dat het indienen van hoger beroep heeft plaatsgevonden op de dag waarop het desbetreffende poststuk door het postvervoerbedrijf is afgestempeld. In dit geval was dit een dag later dan de termijn toeliet. Belanghebbende heeft niet aannemelijk kunnen maken dat van een andere datum van het indienen van hoger beroep moet worden uitgegaan dan de datum van het poststempel.

Beslissing

Het hof verklaart het hoger beroep, voor wat betreft de naheffingsaanslag OB 2009, gegrond en vermindert de naheffingsaanslag OB 2009 tot € 6311 en de heffingsrente dienovereenkomstig. Het hoger beroep wordt voor wat betreft de naheffingsaanslag OB 2011 niet-ontvankelijk verklaard.

VERBINTENISSENRECHT

College van Arbiters KNVB 28 november 2018

Arbitraal vonnis nr. 1491 (Premium Stars Sportmanagement B.V. (hierna: PSSM)/D.O.R. Malone (hierna: Malone))

Inleiding

Op 16 april 2017 heeft PSSM een vertegenwoordigingsovereenkomst gesloten met voetballer Malone. In deze overeenkomst is in artikel 1.3 overeengekomen dat PSSM een exclusieve vertegenwoordigingsbevoegdheid heeft en dat Malone zich dient te onthouden van het aangaan van onderhandelingen in eigen naam of via een derde zonder tussenkomst van PSSM.

Malone speelde tot 2017 bij ADO Den Haag (hierna: ADO). In de zomer van 2017 is Malone getransfereerd naar de club Qäbälä PFK uit Azerbeidzjan. In april 2018 heeft Malone aan Veldman (directeur van PSSM) de wens uitgesproken terug te willen keren naar Nederland. Door inspanningen van Veldman is de arbeidsovereenkomst met Qäbälä PFK in mei 2018 ontbonden. Vervolgens zijn er aanbiedingen gekomen van FC Twente en ADO. Op 14 juni 2018 heeft ADO een concreet voorstel gedaan om een arbeidsovereenkomst te sluiten met Malone voor de duur van twee jaar met een optie voor een extra jaar, waarbij Malone in het seizoen 2018/2019 een (basis)jaarsalaris zou ontvangen van € 215 000 exclusief vakantiegeld en waarbij PSSM als makelaar een commissie van ADO zou ontvangen van 5%.

Op 4 juli 2018 heeft Malone per e-mail aan Veldman kenbaar gemaakt dat zijn vader en hij de samenwerking met Veldman per direct willen beëindigen en hem het volgende aanbieden. Als er een deal zou plaatsvinden met ADO of FC Twente in de zomerse transferperiode van 2018 zou Veldman recht hebben op 50% van de transfercommissie. Bovendien zou Veldman het recht behouden op 25% van de totale inkomsten aan commissie bij een andere transfer. Vervolgens stuurde Malone op 17 juli 2018 nog een e-mail aan Veldman waarin hij schreef dat hij niet tevreden was met de huidige samenwerkingswijze en dat hij besloot om zijn eigen belangen te gaan behartigen. Op 18 juli 2018 antwoordde Veldman dat het hem verbaasde dat Malone ontevreden was. Verder gaf Veldman aan dat het Malone vrijstond om zelfstandig een arbeidsovereenkomst te sluiten met een club, zolang dat geen club zou zijn waar Veldman Malone had geïntroduceerd. Tussen Malone en ADO is uiteindelijk een arbeidsovereenkomst tot stand gekomen.

Op 30 augustus 2018 is PSSM een procedure gestart bij de Arbitragecommissie van de KNVB (hierna: de Arbitragecommissie). Primair vordert PSSM te bepalen dat Malone in strijd heeft gehandeld met artikel 1.3 van de vertegenwoordigingsovereenkomst en Malone te veroordelen tot betaling van een schadevergoeding die hierdoor is ontstaan, bestaande uit de misgelopen vergoeding van 5% van het brutojaarsalaris die PSSM zou hebben ontvan-

gen als Malone via PSSM een arbeidsovereenkomst met ADO was aangegaan. PSSM voegt daaraan toe dat zij namens Malone gesproken heeft met ADO en dat ADO een concreet voorstel heeft gedaan aan Malone tot indiensttreding, welk voorstel door PSSM en/of Malone nooit is afgewezen. Malone diende zich te onthouden van het aangaan van onderhandelingen in eigen naam of via een derde zonder tussenkomst van PSSM. PSSM vordert subsidiair Malone te veroordelen tot betaling van een door de Arbitragecommissie te bepalen bedrag. Uit artikel 1.3 van de vertegenwoordigingsovereenkomst volgt dat Malone aansprakelijk is voor de vergoeding van de door PSSM geleden schade bij overtreding van het in dat artikel bepaalde.

Malone betwist primair de bevoegdheid van de Arbitragecommissie, omdat PSSM niet was geregistreerd als intermediair. Voorts meent Malone dat de overeenkomst niet te kwalificeren is als vertegenwoordigingsovereenkomst, omdat de inhoud niet overeenkomt met het Reglement Intermediairs en de standaard-intermediairsverklaring. De bepaling uit de vertegenwoordigingsovereenkomst dat hij zich dient te onthouden van het aangaan van onderhandelingen in eigen naam is volgens Malone niet rechtsgeldig.

Beoordeling

De Arbitragecommissie oordeelt dat het enkele feit dat tussen PSSM (in plaats van Veldman) en Malone een vertegenwoordigingsovereenkomst is gesloten er in de omstandigheden van dit specifieke geval niet toe kan leiden dat PSSM niet-ontvankelijk is in haar vorderingen op Malone. Het is vaste jurisprudentie van de Arbitragecommissie dat een intermediair zijn beroep kan uitoefenen door middel van een besloten vennootschap. Wel heeft PSSM het Reglement Intermediairs geschonden door zich niet te registreren, maar dat leidt er in de omstandigheden van dit geval niet toe dat geen rechten aan de vertegenwoordigingsovereenkomst kunnen worden ontleend. De Arbitragecommissie neemt daarbij in aanmerking dat Veldman directeur is van PSSM en dat hij zelf geregistreerd intermediair is. Veldman is al meer dan twaalf jaar de zaakwaarnemer van Malone en heeft hem transfervrij weten los te weken bij Qäbälä PFK. Vervolgens is Veldman op zoek gegaan naar een andere club voor Malone en bleek zowel FC Twente als ADO interesse te hebben. Vaststaat dat Veldman casu quo PSSM de contacten met deze verenigingen heeft gelegd en dat er door hem is gesproken met ADO, welk contact heeft resulterend in een concrete aanbieding van ADO voor twee jaar met een optie voor nog een jaar. Veldman/PSSM zou van ADO een commissie ontvangen van 5% van het brutojaarsalaris gedurende de looptijd van het contract met ADO.

Malone heeft in juli 2018 de samenwerking met Veldman c.q. PSSM met onmiddellijke ingang beëindigd. In de vertegenwoordigingsovereenkomst is het recht van tussentijdse opzegging niet uitgesloten. In beginsel was Malone dus vrij om de vertegenwoordigingsovereenkomst

tussentijds te beëindigen. Volgens de Arbitragecommissie brengen de redelijkheid en billijkheid wel mee dat hij daarbij, mede vanwege de lange duur van de samenwerking, het tijdstip van opzeggen, de onverwachtheid daarvan voor PSSM en het voorwerk dat PSSM op dat moment al had verricht, een redelijke opzegtermijn in acht had behoren te nemen. Het feit dat hij dat niet heeft gedaan, maakt hem in beginsel schadeplichtig. Met Malone is de Arbitragecommissie echter van oordeel dat artikel 1.3 van de vertegenwoordigingsovereenkomst verder gaat dan geoorloofd. Deze bepaling is in strijd met artikel 1.3 van het Reglement Intermediairs, waarin staat dat het een speler niet kan worden verboden om zichzelf te vertegenwoordigen. Het is, in navolging van het Court of Arbitration for Sport, vaste jurisprudentie van de Arbitragecommissie dat spelers, ook al sluiten zij een vertegenwoordigingsovereenkomst, altijd het recht behouden om zelf te onderhandelen. Dit zelfbeschikkingsrecht van de speler kan contractueel niet worden uitgesloten. Daarbij komt dat volgens de Arbitragecommissie uit de woorden van de vertegenwoordigingsovereenkomst volgt dat Malone geen schadevergoeding verschuldigd is als Malone voor zichzelf onderhandelt zonder gebruik te maken van de diensten van een andere intermediair. Een verklaring voor recht dat Malone heeft gehandeld in strijd met artikel 1.3 van de vertegenwoordigingsovereenkomst door buiten PSSM om een spelersovereenkomst te sluiten met ADO en de vordering om Malone te veroordelen om 5% van het door hem bij ADO verdiende brutojaarsalaris aan PSSM te betalen, dienen derhalve te worden afgewezen.

Ten aanzien van het door PSSM subsidiair gevorderde, inhoudende Malone te veroordelen tot betaling van een vergoeding voor de door PSSM geleden schade, oordeelt de Arbitragecommissie als volgt. De afspraak in artikel 1.3 van de vertegenwoordigingsovereenkomst is niet strijdig is met reglementen van de KNVB en/of FIFA noch met de Waadi. De afspraak staat er ook niet aan in de weg dat Malone zijn zelfbeschikkingsrecht kan uitoefenen. Ter zitting is voldoende aannemelijk geworden dat de inspanningen van PSSM tot gevolg hebben gehad dat Malone een contract met ADO heeft kunnen sluiten. Het is dan niet alleen overeenkomstig, maar ook in de geest van de afspraken tussen partijen, dat Malone de schade die PSSM als gevolg van dit alles heeft geleden vergoedt. De Arbitragecommissie merkt op dat Malone dat in eerste instantie overigens zelf ook vond, gelet op zijn eerdere aanbod aan PSSM. Bij haar oordeel laat de Arbitragecommissie meewegen dat de arbeidsovereenkomst tussen Malone en ADO korte tijd nadat Malone de relatie met PSSM (zonder daarbij een redelijke opzegtermijn in acht te nemen) had beëindigd is getekend en dat de voorwaarden van die arbeidsovereenkomst niet wezenlijk afwijken van het voorstel dat ADO eerder via PSSM aan Malone had voorgelegd. De Arbitragecommissie oordeelt dat PSSM het nodige voorwerk heeft verricht, waarvoor zij

als gevolg van het tussentijds abrupt opzeggen door Malone geen vergoeding heeft kunnen bedingen.

Beslissing

De Arbitragecommissie veroordeelt Malone – ‘rechtsprekend als goede mensen naar billijkheid’ – tot betaling van € 10 000 aan PSSM, vermeerderd met de wettelijke rente daarover vanaf 27 juli 2018 tot aan de dag der algehele voldoening, en veroordeelt Malone in de kosten aan de zijde van de KNVB begroot op € 475. Het meer of anders gevorderde wordt afgewezen.

VERENIGINGSRECHT

Hof Arnhem-Leeuwarden 14 mei 2019³

ECLI:NL:GHARL:2019:4168(Appellant/Koninklijke Nederlandse Schietsport Associatie (KNSA))

Inleiding

Appellant heeft vanaf enig moment tot december 2005 op grond van artikel 28 Wet Wapens en munitie een verlof gehad tot het hebben van een vuurwapen. Destijds was hij lid van een bij KNSA aangesloten schietsportvereniging. De leden van de bij KNSA aangesloten verenigingen worden als ‘schutter’ aangemeld. Deze status als schutter kan blijkens de statuten van de KNSA door het dagelijks bestuur worden ontnomen. De consequentie hiervan is dat de vereniging waarbij de (ex-)schutter is aangesloten, door KNSA verplicht wordt om het lidmaatschap op te zeggen casu quo hem uit het lidmaatschap te ontzetten.

In oktober 2005 is appellant betrokken geraakt bij een voorval, waarbij hij een andere weggebruiker heeft aangesproken op diens gedrag in het verkeer. Naar aanleiding van dit voorval is tegen appellant aangifte gedaan wegens bedreiging. De afdeling Bijzondere Wetten van de Politie IJsselland heeft als gevolg van dit voorval de aanvraag van appellant om hem verlof te verlenen tot het voorhanden hebben van een vuurwapen (dan wel het bestaande verlof te verlengen) geweigerd bij beschikking van 29 december 2015. Aan deze weigering lag mede ten grondslag dat appellant tijdens het incident tegen de andere weggebruiker zou hebben gezegd: ‘Je moet oppassen anders moord ik je hele familie uit.’

Op 3 september 2013 heeft de Politie IJsselland aan appellant medegedeeld dat hij weer deel mag nemen aan de schietsport, mits deze deelname plaatsvindt bij een erkende schietvereniging en hij gebruikmaakt van ‘verenigingswapens’. Appellant zou, volgens ditzelfde bericht van de politie, eind juli 2014 een nieuwe aanvraag mogen doen om in het bezit te komen van een wapenverlof ten behoeve van de schietsport. Appellant heeft zich vanaf medio 2013 meerdere keren tot KNSA gericht met de vraag of hij weer lid kon worden van een bij KNSA aan-

3. Het geschil in eerste aanleg is reeds gepubliceerd in *TvS&R* 2017, afl. 1, p. 20.

gesloten schietvereniging. Het antwoord van KNSA luidde ontkennend. Op 6 juni 2014 is aan appellant een Verklaring omtrent gedrag afgegeven, die appellant had aangevraagd met als doel het lidmaatschap van Schietvereniging Beemte Broekland (hierna: de schietvereniging). De schietvereniging heeft appellant als schutter bij KNSA aangemeld, maar KNSA heeft de schietvereniging medegedeeld dat zij deze aanmelding weigerde en dat de schietvereniging verplicht was om het lidmaatschap van appellant op te zeggen.

Appellant heeft in eerste aanleg gevorderd voor recht te verklaren dat KNSA jegens hem onrechtmatig heeft gehandeld en nog handelt. Ook vorderde appellant KNSA te verbieden om appellant als schutter bij een schietvereniging te weigeren of hem op andere wijze te hinderen in de beoefening van de schietsport. De rechtbank heeft deze vorderingen afgewezen. In hoger beroep heeft appellant zijn eis vermeerderd met een verklaring voor recht dat KNSA jegens appellant onrechtmatig heeft gehandeld en nog handelt en dat zij misbruik maakt van de aan haar toekomende bevoegdheden. Voor het overige heeft appellant zijn eis gehandhaafd.

Beoordeling

Het hof stelt voorop dat het lidmaatschap tussen een schietvereniging en een toetredend lid ontstaat door een tweezijdige rechtshandeling. De wet geeft slechts voorzieningen van regelend recht omtrent de toelating van leden. Dit betekent dat een vereniging in haar statuten vrijelijk van de wet kan afwijken. In de statuten of in een reglement van de vereniging kunnen toelatingscriteria van leden worden opgenomen die de vereniging nodig acht. Onder bepaalde omstandigheden kan de weigering van een lidmaatschap in strijd zijn met hetgeen volgens ongeschreven recht in het maatschappelijk verkeer betaamt.

Volgens het hof mag een vereniging op grond van haar recht van vrijheid van vereniging zelf beslissen wie zij als lid tot haar vereniging toelaat. Een vereniging kan dus, ingevolge het zojuist omschreven grondrecht, niet worden verplicht om een persoon toe te laten. KNSA heeft verenigingen als leden en deze leden hebben op hun beurt natuurlijke personen als lid. KNSA heeft in haar statuten eisen gesteld aan de toelating van leden en aan hen die als schutter willen worden aangemerkt, wat past in het (in de statuten opgenomen) omschreven doel van de vereniging, te weten de behartiging van de belangen van de schietsport. Aangezien KNSA als koepelvereniging functioneert van de bij haar aangesloten verenigingen, kan KNSA verplichtingen opleggen aan (de leden van) verenigingen die lid zijn. Dit maakt de stelling van appellant, dat KNSA geen verplichtingen kan opleggen aan de verenigingen die lid van KNSA zijn, onjuist.

Appellant meent dat de weigering van het lidmaatschap in strijd zou zijn met de redelijkheid en billijkheid. Hij heeft betwist dat hij de aangever heeft bedreigd met een vuurwapen, ten aanzien waarvan appellant bij gebreke

van bewijs ook is vrijgesproken. Volgens appellant hoeft een bedreiging zonder vuurwapen niet aan het lidmaatschap van een schietvereniging in de weg te staan. Echter, KNSA heeft op grond van de vrijheid van vereniging het recht om bij de beslissing om appellant al dan niet als schutter toe te laten een eigen afweging te maken. Dat KNSA bedreiging zonder vuurwapen voldoende acht om appellant de status van schutter niet toe te kennen, is niet onrechtmatig. De stelling van appellant dat KNSA geen verplichtingen kan opleggen aan de (leden van de) verenigingen die lid zijn is onjuist, aangezien er feitelijk sprake is van een indirect lidmaatschap van natuurlijke personen van KNSA als koepelvereniging van de bij haar aangesloten verenigingen. De omstandigheid dat KNSA appellant als schutter heeft geweigerd, terwijl hij weer beschikt over een Verklaring omtrent gedrag voor deelname aan de schietsport, levert volgens het hof geen misbruik van bevoegdheid op door KNSA in de zin van artikel 3:13 BW.

KNSA oefent door het stellen van voorwaarden aan het aanmerken van personen als schutters, anders dan appellant stelt, geen publiekrechtelijke bevoegdheid uit. Het wapenverlof is aan appellant verleend en KNSA heeft bij de aanvraag van dit verlof (terecht) geen stem gehad. Wat betreft de vraag of appellant de schietsport vervolgens binnen een bij haar aangesloten vereniging mag beoefenen, heeft KNSA vanwege het recht op vrije vereniging wél een stem. Hiermee oefent KNSA geen publiekrechtelijke bevoegdheid uit, aangezien deze vraag niet ziet op de beoordeling van de aanvraag van het wapenverlof. Het voorgaande was reeds overwogen door de rechtbank en het hof onderschrijft dit.

Appellant komt bovendien op tegen het passeren van bewijsaanbod over de feitelijke gang van zaken in 2005. Het op dit moment inwilligen van het door appellant aangedragen bewijsaanbod, maakt niet dat KNSA opeens wel onrechtmatig zou hebben gehandeld of misbruik zou hebben gemaakt van haar bevoegdheid.

Beslissing

Het hof bekrachtigt het vonnis van de rechtbank Midden-Nederland, inhoudende dat de vorderingen van appellant om (1) voor recht te verklaren dat KNSA jegens hem onrechtmatig heeft gehandeld en nog handelt en (2) KNSA op straffe van een dwangsom te verbieden om: (a) appellant als schutter te weigeren, (b) (zoals het hof begrijpt) enige vereniging waarbij appellant zich aansluit als lid te royeren en anderszins uit te sluiten van het lidmaatschap en, (c) hem op een andere wijze te hinderen in de beoefening van de schietsport en de uitoefening van de bevoegdheden die hem toekomen op grond van het aan hem verleende verlof en, (d) KNSA te veroordelen in de proceskosten, worden afgewezen. Het hof veroordeelt appellant in de kosten van het hoger beroep. Dit laatste wordt door het hof uitvoerbaar bij voorraad verklaard.

College van Arbiters KNVB 6 maart 2019

Arbitraal vonnis nr. 1498 (PEC Zwolle B.V. (PEC Zwolle)/KNVB)

Inleiding

KNVB heeft op 20 februari 2019 besloten de competitiewedstrijd tussen Ajax en PEC Zwolle, die oorspronkelijk gepland stond op zaterdag 2 maart 2019, te verplaatsen naar woensdag 13 maart 2019. Deze eredivisiewedstrijd stond aanvankelijk op de agenda drie dagen vóór de Champions Leaguwedstrijd van Ajax op dinsdag 5 maart 2019 tegen Real Madrid. KNVB heeft tot de verplaatsing besloten om Ajax op die manier optimaal de mogelijkheden te bieden om zich voor te bereiden op de returnwedstrijd tegen Real Madrid.⁴

PEC Zwolle stond niet positief tegenover de beslissing van KNVB en diende een verzoekschrift tot spoedarbitrage in bij de Arbitragecommissie van de KNVB om het besluit van de KNVB, dat leidde tot de verplaatsing van de voetbalwedstrijd van 2 maart 2019 naar 13 maart 2019, te vernietigen. KNVB doet echter een beroep op de onbevoegdheid van de Arbitragecommissie, omdat het geschil dat in deze zaak is voorgelegd, naar het oordeel van de KNVB niet past binnen het toepassingsgebied van artikel 1 Arbitragereglement.

Beoordeling

De Arbitragecommissie heeft geoordeeld dat er in casu een zodanig spoedeisend belang bestaat bij een uitspraak, dat een (volledige) schriftelijke uitwerking hiervan niet kan worden afgewacht en derhalve met betrekking tot de bevoegdheidsvraag ter zitting mondeling uitspraak moest worden gedaan.

De Arbitragecommissie komt ook tot het oordeel dat zij op grond van artikel 78 lid 5 Arbitragereglement niet bevoegd is te oordelen in dit geschil. De Arbitragecommissie onderbouwt haar stelling onder andere met artikel 8 lid 3 onderdeel a van de statuten van de KNVB. Hierin staat dat geschillen tussen de leden van KNVB onderling, met uitsluiting van de burgerlijke rechter, door arbitrage worden beslecht, zulks met inachtneming van het daartoe in het Arbitragereglement bepaalde. Het toepassingsgebied van het Arbitragereglement is in artikel 1 vastgelegd. Aldaar is bepaald dat het Arbitragereglement ziet op geschillen tussen onder meer leden van KNVB onderling (artikel 1 lid 1 Arbitragereglement) alsook tussen leden van KNVB en derden, indien de partijen in een arbitragebeding de Arbitragecommissie bevoegd verklaren (artikel 1 lid 3 Arbitragereglement).

In artikel 6 van de statuten staat beschreven wie als leden van KNVB hebben te gelden. KNVB, het bondsbestuur en/of het bestuur betaald voetbal van de KNVB zijn, blijkens de in artikel 6 van de statuten genoemde opsomming, geen lid van de KNVB. De Arbitragecommissie

oordeelt dat er in casu geen sprake is van een geschil, samenhangend met de voetbalsport, *tussen leden van KNVB onderling*.

Bovendien is niet gebleken dat er sprake is van een onderliggende overeenkomst op grond waarvan geschillen aan het oordeel van de Arbitragecommissie zijn onderworpen. Zodoende oordeelt de Arbitragecommissie dat zij op grond van artikel 1 Arbitragereglement in casu niet bevoegd is.

Subsidiar heeft PEC Zwolle met betrekking tot de bevoegdheid van de Arbitragecommissie gesteld dat in de onderhavige kwestie in feite sprake is van een geschil tussen Ajax en PEC Zwolle en op die grond de Arbitragecommissie bevoegdheid toekomt, welk standpunt de Arbitragecommissie verwerpt.

Vaststaat dat PEC Zwolle in het onderhavige geding geen vordering tegen Ajax heeft ingesteld. Nu een dergelijke vordering ontbreekt en er derhalve geen sprake is van een juridisch geschil tussen PEC Zwolle en Ajax in de onderhavige procedure, leidt zulks niet tot bevoegdheid van de Arbitragecommissie.

Dat het besluit van het bestuur betaald voetbal van KNVB ingrijpt in de verhoudingen tussen PEC Zwolle en Ajax staat volgens de Arbitragecommissie vast, doch zulks leidt bij gebreke van een juridische vertaling daarvan in een vordering van PEC Zwolle op Ajax niet tot de bevoegdheid van de Arbitragecommissie.

Het gevolg van het vorenstaande is dat geschillen tussen leden van KNVB, aangaande de voetbalsport, met uitsluiting van de burgerlijke rechter, zijn onderworpen aan arbitrage bij de Arbitragecommissie van de KNVB en veel van de overige geschillen aangaande de voetbalsport, bijvoorbeeld die tussen de KNVB en een lid van de KNVB, conform de hoofdregel van het Nederlands recht, dienen te worden voorgelegd aan de burgerlijke rechter.

De Arbitragecommissie komt niet toe aan een nadere inhoudelijke behandeling van de zaak.

Beslissing

De Arbitragecommissie acht zich onbevoegd van het geschil kennis te nemen en veroordeelt PEC Zwolle in de kosten van de procedure, zijnde € 950 aan de zijde van KNVB en € 500 als vergoeding van kosten van rechtsbijstand van KNVB.

4. KNVB Media, 20 februari 2019, www.knvb.nl/nieuws/betaald-voetbal/eredivisie/54051/ajax-pec-zwolle-naar-13-maart.